

Nr 579

Av herrar **Gustavsson** i Alvesta och **Fälldin**, *angående idrottsinstruktörer i kommunerna.*

(Lika lydande med motion nr 487 i Första kammaren)

Idrottsrörelsens betydelse för vår ungdoms fostran och utveckling erkännes numera i allt vidare kretsar. I årets statsverksproposition föreslås också ett ökat stöd till denna verksamhet. Detta hälsas säkert med tillfredsställelse inte bara av den "inbitne" idrottsvännen utan också av alla som menar att när det gäller ungdomens fostran så är den *förebyggande* verksamheten alltid överlägsen. I den ständigt aktuella debatten om de s. k. ungdomsproblemen — och fastmer i de samhällseliga åtgärderna på detta område — har förslag och åtgärder enligt vår mening alltför ensidigt kommit att präglas av vad som borde göras för att om möjligt återföra den missanpassade till normalt liv.

Om man försöker göra en jämförelse mellan de olika anslagsposter i budgeten, som avser åtgärder i syfte att återföra det fåtal som inte klarat anpassningen till samhällets och omgivningens krav å ena sidan och å andra sidan anslagen till de åtgärder som är ägnade att underlätta denna anpassning — insatser som alla har att dela på — så finner man snart hur helt felaktiga proportionerna är.

Enligt vår mening är idrottsrörelsens insatser på det förebyggande och fostrande området av utomordentligt värde. Denna verksamhet har ju också prövats med framgång bland ungdomar som samhället i en eller annan form måst ta om hand för att försöka hjälpa till rätta.

Idrottsrörelsen bärs i mycket hög grad upp av tävlingsidrotten. Många utav våra toppidrottsmän inom olika grenar utgör idoler för dagens ungdomar. Vid de tillfällen då all världens idrottselit möts till tävling ställer nog majoriteten av vårt folk inte bara förhoppningar utan också krav på att de skall hävda sig väl. Utan tvekan har dessa ungdomar kommit att höra till vårt lands främsta PR-män ute i världen.

Att nå internationell topp inom idrotten kräver numera år av träning och förberedelse med åsidosättande av arbetsinkomster. Det bätar föga att beklaga denna utveckling, som har tvingats fram av den internationella konkurrensen. På sina håll ute i världen har toppidrottsmännen att räkna med direkt statligt stöd under sin aktiva tid och på andra håll ges mera indirekta favörer.

När dagens idrottsungdomar slutar som aktiva sitter de inne med gedigna kunskaper om hur man metodiskt bygger upp sin kropp och äger högt tekniskt kunnande i sin speciella gren. Ofta har man kanske — för att kunna hålla sig "på

topp" — fått avstå från yrkesutbildning och måste därför börja en ny "uppbyggnadsperiod" — yrkesutbildning. De kunskaper de förvärvat under sin aktiva tid borde samhället på ett eller annat sätt försöka ta vara på. Många av dem har naturlig fallenhet för ledarskap och för instruktionsverksamhet. Därest man till den internaträning som förekommer inom olika grenar kunde knyta någon grundläggande form av utbildning för en kommande instruktionsuppgift med möjlighet för dem som vore intresserade att fortsätta utbildningen vid några fasta anstalter skulle åt nästa generation kunna ges instruktörer som vid sidan av sin utbildning hade rika egna erfarenheter att lita till. Ett fullföljande av denna utbildningsväg skulle naturligtvis kräva något slags stipendieform för att eleven under denna tid skulle kunna upprätthålla en rimlig levnadsstandard.

Den nyligen beslutade skolreformen måste möta ungdomens krav också på den fysiska fostrans område. Därest man till varje skolenhet på högstadiets område kunde knyta någon kraft som hade direkt inriktning på idrottsverksamheten, vilken samtidigt hade till uppgift att bistå de lokala ungdomsföreningarna inom kommunen, skulle svensk idrottsrörelse men framför allt svensk ungdom beredas möjlighet till meningsfull fritidsverksamhet av för hela samhället utomordentlig betydelse.

Det är inte möjligt att utan närmare prövning avgöra huruvida den av oss skisserade utbildningen av därför lämpade elitidrottsmän skulle utgöra tillräcklig grund för införande av en idrottsinstruktionsbefattning i varje kommun i anknypning till grundskolan. Vi anser att dessa frågor borde bli föremål för utredning till vilken borde knytas representanter bl. a. för skolmyndigheterna och idrottsrörelsen.

Under hänvisning till ovanstående hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t an hålla att en utredning rörande möjligheterna att skapa en landsomfattande organisation av idrottsinstruktörer i kommunerna i anknypning till grundskolan samt om lämpliga former för utbildning av sådana instruktörer i enlighet med motionens syfte.

Stockholm den 26 januari 1963

Rune Gustavsson
i Alvesta

Thorbjörn Fäldin
